

BRASSÓ.

Politikai, társadalmi, közgazdasági, közművelődési és szépirodalmi lap.

Az E M K E. brassomegyei választmányának és a Brassói Magyar Polgári Körnek

hivatalos közlönye.

Megjelent hetenként háromszor: kedden, csütörtökön és szombaton.

Szerkesztési iroda

Brassó, Kolostor-utca 26. sz. alatt.

hova a lap szelvényt ragaszt illő költemények felírásához.

A munkatársak nevei:

F E J E R V I L M O S.

Írta: F. V. S. S. S.

A lap kiadó-hivatala:

Brassó, Kolostor-utca 26. sz. a.

Idő kiadóhoz az előfizetők pénzét és hirdetések díját.

A mi szomszédaink.

II.

Mintán szoltán előbbi cikkünkben a hivatalos Romániáról, szoltán most már a nem hivatalosról is, melyet ha megismerünk, csak aztán írhettünk arról, hogy török átok-e az redak néve.

Románia a keleti háború alatt 1854–56-ban s 1857-ben az unióval annyira el volt önmagával foglalva, hogy szó sem volt ott olyan elemről, a melyet máj értelemben nem hivatalos Romániának írtethetnek.

Ez az elem csakis 1859-ben töltötte fel fejt az akkori orosz-francia-osztrák háború idejében. Ezen elem vezére, feje, akc Papia Ioriano jog-tanár volt. Született Erdélyben Mező-Bodonban, a hol édes apja gr. kath. pap volt. Akkor még Papp Sándor-nak látták. Tanult Balasszárnán és 1848-ban mint tribus szerepelt a vette fele Papia Ioriano nevére. A szabadságharc után Bőcsbe ment, ott írta meg az erdélyi románok történelmét, mely gyurva van el-lelőn az egyetemen. Ezt akkor kedve retele Bőcsben, a honnan a kelti hadjárat kőrt Bukarestbe vándorolt ott tartandókat Két helyi gazdasági miniszter is volt.

Azért szoltán hosszasanban felele, mert ő volt annak a nem hivatalos Romániának feje, a mely ma török kát nem annyira redak, mint a hazánkban lakó románok egy részére néve. Papia rta a legelső róporat: „Independența

Transilvanici” Erdély függetlenségé c-im alatt, melyet több nyelven is kiadott. Ő hitva fel legelőbb Románia ügye-mét Erdélyre. Ő költötte fel azon szeren-csellen gondolatot, hogy jó lenne Erdélyt Iomániahoz csatolni, „Transilvania” néven elgiet szervezett, s alapot teremtett az erdélyi és magyarion román fuk száma-ra, hogy küldjön, de nem Budapest, felsőbb iskolák latogatassanak és legye-nek idővel apostoli a daco romanis-mus. Ez az egyet volt legelő, mely poli-tizálni kezdett s személt Erdélyre vette, de a melynek mozgatói Papia és az in-nen kibújdoszt románok voltak.

A poros-francia háború után a franczák leverésére következtetnek busko-rságra esett és Döblingben végezte vi-szorgásának életét. Az általa elhittot meg azonban kikelt s mind azületet be-lő a Kárpát-egyet, mind azokat az in-nen kivándorolt románok vezetésé alatt, mely ma is áll és nagyokt íszi, mint ezt a Gazetából olvasutt, Erdély meghá-társára. Más szóval igazán hazánk ellen a romániai társadalmat. Ezek névvel 1885-ben az ugynevezett „román-irredenta”, melynek főnökyözi, mint tudva van, mind-annyian erdélyi román fuk valóság s bi-zony nem rajtuk mult, hogy nem ismél-letheik hazánkban az 1849-iki kegyet-lenkedéseket.

Helyén valóok látják megemliteni ezuttal azt, hogy hogyan szokták ezen igazgató lázó nyomtatványait hazánkba becsopaszni. Tudva levő, hogy nem lehet

azokat postán beküldeni s hogy ennek da-czára, ma lit, holnap ott fedeznek fel ha-zánkban ilyen nyomtatványokat. Kik hoz-dják be azokat s hogyan történhetik? Hogy azok az szégyen érdemérték romá-niát most használják fel postán, a kik mint napaszmok menektek át fölünk Romániá-ba s kikkel az izgatók még in-nen ismeret-ségben sőt néha atyafiságban vannak. Ezek beltezik rá, hogy vegyünk át fölök 10–20 darab róporat, hogy rogyonok a köz-áltaiverők – deság – fenekere az élet-mi szerek által, röviden, hogy kikérlel-het a magyar hadsón a vámbírhelyi kőrt cher figyelemet s így becsopaszthatik azo-kat azt ülőthöz.

Ez a cseletség néha sikerül, néha rajtavesztenek. Hogy néha sikerül, bizo-nyítja az, hogy itt-ott ilyen könyveket ná-lunk legelőnk. Hogy néha rajta veszté-nek s küldenény már a hadsón legelő-latalatik, ez is tény. Mi történik ilyenkor az ilyen szerencsétlen esem-ésékekkel, nem tartozik ide.

Tény, hogy így akarta hazánkba leg-köz-lebb Slavicu János a „Tribuna”-t szerkesztése is becsopaszni legújabb róporat, melyet ismertetni fogunk. Szó sincs, hogy mind ilyen módon beküldött esona-got a vámbírhelyi kőrt legelőlhettek vol-na s így már eddig kétké-kézi járhatnak azok közt, a kikhez azok intézve voltak s a kik általosa tovább adják. Tellet velünk egy kegyelen, egy sön elő in-telligens hazai románok lesznek ilyen módon hazánkba néve rosszabbak, mint a távoli atyafák.

Hirdetések felvételnek a kiadó-hivatalban

Hirdetések díja:

4 hasznos görög-műv vagy annak helye 6 kr. Nagyobb és többesir hirdetéseknél kedvezmény. Mindegyik hirdetésműv után még külön 30 kr. helyiulj kiadás.

Yllőltet bismányi szor 10 kr. Hirdetők és Yllőltet által előre fizetnek.

Románia, még pedig nem hivatalos Románia izgat ellenuk, hazánk békés fejlődése, a nemzetiség békés együttéde o-lten, de ismételtik, hogy mint ezölt 32 évvel erdélyezsi román, Papia, úgy is magyar honon Slavicu egyik főkö-veze ezen igazgatások.

A bukaresti egyetemi ifjúságnak Slavicu adta azon képtelen adatokat, melyek alapján egy csomo hazugságlat teleltömöt memorandum szortak szent ellenuk egész Európában s melynek a külföldi lapokban való ismertetése még ma is anyió örömet okoz a Gazetának.

Hát a Liga, a minden románok közművelődése előmozdításra teremtett Li-ga? Ennek indító, főszereplő is erdély-rezi románok, támogatra az elégtelien románok által.

„Rossz szerkesztők: török átok.”

Átok azon hazai románokra, kik az ily fajta igazgatók feltelek, atók Romá-niára néve, melyek békés fejlődését foly-tonos igazgatás által zavariák s előb-bott veszélybe sodorlatják.

Közlebbi cikkünknek Slavicu róporá-tának ismertetésére szantuk.

Román lapszemle.

„Senki sem vette megkint azt a fűrés-ságot, hogy statisztikai kimutatást állított össze azon hivatalos és nem hivatalos banketőről, a melyeket magyar orvász 25 év felelőre atyafák, nem is szöve Erdélyről, mert ha

vagyok ró. Az igaz, hogy Ábrahám már... de az őrád úgy nem szant. Szeretném vala-milyen tudhára adni, hogy engem sem a göyös költött. Az igaz, hogy idáig még sem-mit nem vettem észre, hanem azért jó lesz eleget venni a dolgomak. Elbilitet az őrádgal, hogy az őrádnyon gyűlölkömt az Hágát, meg-látjuk mi lesz belőle. Megszegedtem ellőte, hogy magronton megpöcsöl, ósszatörőn illo-ma termekt. Hogy meg fog jödni az én jőben-ferőm után!” Nem, nem fog ártani egy kis heccer, ki tudja, mi van a boyra alatt.

Ábrahám: (Pöröglet ruhában, izdál bomoztól törőve, gyors léptekkel megy el a sátor nyílás előtt.)

Sára: Öregem, edes apjutom, valamit akarok mondani, jere csak be. Ábrahám, nem hallod, jere be, ha mondani; jere öl le ide mellem, nem oda, ide jere a keretete... Hat tudok, edesem, melle nap van ma.

Ábrahám: Tudom, pénsek.

Sára: Ábrahám azedem gyöngyöden érint-ve legyőzötél! Nis aztár?

Ábrahám: Nis aztár. Nis aztár, olyan nap, mint a tőbi, azt rosszabb: két levelek, hat borjúk és a tizenözelek jutnak hirtelen balata napra. Épen most...

Sára: Végien el az őrád egyen most, minden borjuidat, juhaidat együtt. Mi kö-zöm van nekem az ők halálaihoz.

Ábrahám: Pedig lehetna, mert...

Sára: Mort...

Ábrahám: Mort a tő-ből is. Ha ez

mind így megy, utoljára nem tudom, honnan

vesztet tyni hibort, bagdai papuscut, ateo-pai atzra legyek...?

Sára: Nem úgy? De azt tudjuk, hogy honnan vegyünk drága pénzű sz rabzol-gant; tudjuk számlára eszéná berendelni. Őt ezt mind jól tudjuk. De borzot azt ele-döljük, hogy ma 25 esteende... (Zolog).

Őt az szerencsétlen, szamálomra most terem-de... midet is jőtem erre a vidékre, miért is hittem a mőves szarokba, a káprázott igereketnek, az órádó teketészeknek! Most nem volnék ilyen szerencsétlen a nagy patri-archa oldalá mellett.

Ábrahám: De hát mi lett téged, ődes Sárkím, ki bántott, mon esak? Vagy nem vagy boldog, szerencsés-e valaminek lányul? Hirtetél valaki esak egy gonvont te-ketést? Nem dőve-könyölkömben, a földi javaknak minden dőve-könyölkömben, a földi jarenek minden dőve-könyölkömben? Szolgák serege láz parancsoló szavára, intéseire a leggyönyör-rőbb minden járható be az Enfrás kis part-ját, izgröl Tölő felesége, sorozott ónbárisa lstenvalczóztól népnék minden ónbárisa. S ez mind nem elég?...

Sára: Nem, ez mind nem elég. De mind semmi. Irigdszhat boldogbúttakot házra – szivertel, mely egyen legyek egyedül, öröm dobogion kúklógol. No legyen közre köze senkitnek, szeretőnknek egy halvány sugara so boritja pírba más né arcát, csak az enyém, csak én legyek a boldog, az izgrölő nő, mint ma 26 éve, mikor rokonok kös hoztal, sátrát uróvágy avatál... s nem volt itt az – kigylő, boldogom emésztője...?

Ábrahám: (Ölör Az őrádgo is, az jó

kezd a dolgot). Ugyan ődes Sárkím, hogy gondolsz? Kifosztott volna meg szivemlő.

Ágya hűlten lettem én boldog; bízottalak, hogy most kigylő, ki rigen volna; kinek ifjúsága derűlőben melegen szorot szive volt, ki mosolygva faldet a föld borjút, a test-veit harozot s ki bízottárit nyer tőled a nagy hivatalos bérőde...

Sára: Uhm... ifjúság derűlő, élet bo-rya, nagy hivatalos bérőde. Valóban szorot most be az én nagy hivatalát, ha szep rabzol-góssokt hoznak a házhöz, kivel ama nagy hivatal terelőt megphibere ábrándos holdas esetken ólsmengnek, ólsmengnek. Jól tudok mindent...

Ábrahám: (Tettéve) De ődes Sárkím...

Sára: Hargyál a Ábrahám ur, hargyál a ő; tudjuk mi van a bokornak mögötte.

Ábrahám: De lektem fele, Sárkím, szorony tévedés, hiszen Hágár a te rabzol-gand, a te kiserő; kőret mint lapot a föld. A te pilanatszótok innté népet, boldog, ha szorot föld; szoróitok hoznakat fűtőbe midálmás szarvát. Aztan edesem egy olyan urak, mint te vagy, a gerd-ge, a hatalmas Ábrahám feleségül, a szidő nép leandó tőra-nyánj mindig megillet egy szep rabzol-gand.

Sára: Már akároztól tővel-és is a dol-got, de ez tisztán lélek s ép szent Hágárnak pünetlő kőli a hízót. Nem kőli, nem szen-vődbötem. Inkább egy fogatlan fűz banyára, és vele nem egy földi alatt...? Nekem még ma adtál rajta... Ha, órád... még ma...

... most rőgön, e percben.

TÁRKA.

A fülbevaló.

(Bibliai jelenet)

A Brassó* eredeti társaság —

Személyek:

Ábrahám, patriarcha, szűkölt hajjal és szakállal egy kőti papuscha.

Sára, felesége, elhízott kelti szépség.

Hágár, gyönyörű ifjú nő, szolgái mi-nőségben.

Sáinté: Mesopotamia termékeny határa, távolban a homályos Euphrat, melynek jobb partja fűtől rendellenlegesen sátrak látsza-nak; itt ott dűk és juhok sereg legel. Kö-zöpen kelti kényelemmel berendezett nyitott sátor, melynek belsőben zőre keresztet Sára nyugszik. Kezében palma légyőző.

Első jelenet.

Sára: Ah Istenem, mily gyorsan telik az idő! Kénytelen vagyok megem előbe-bevallani, hogy én sem vagyok már má csirke. Lassam csak: mikor a patriarcha népe-mellett, épen 15 évet töltöttem be; ma pedig annak 26 esteende, 15 meg 25 — az esem több, nem kevesebb mint 45 lelek este-endé. Szép, szőgyed magd Sára, ilyen korosnak ilyen vőnek lenni! Hija, hiba, az idő nem ilyen, nem var! No dőszertem mindig több va-gyok, mint a Lőh felesége.

Őak ez a Hágár, ez ne volna mellettem. Szép, gyönyörű leány. Isten bizony feltökny

